

SCHALKWIJK OUDERS WILLEN EEN VEILIGE EN GROENE OMGEVING BOUWEN

Droomplek voor vier gehandicapte kinderen

De ouders van vier ernstig gehandicapte kinderen delen een droom: een veilige, vriendelijke en groene omgeving bouwen waar hun kinderen de rest van hun leven kunnen wonen. In Schalkwijk lijkt die droom werkelijkheid te gaan worden.

Maarten Venderbosch
Schalkwijk

De 'Droom van Schalkwijk' vindt zijn oorsprong bij Daan, een knul van 19 jaar oud. Toen Daan werd geboren, kregen zijn ouders te horen dat hij vermoedelijk het leven van een kasplantje zou moeten leiden.

Maar nu is Daan een vrolijke knaap. Een echte 'buitenjongen', zegt zijn moeder Sandra Uijterwaal. „Hij houdt ontzettend veel van dieren. Hij kan hem geen groter plezier doen dan hem lekker buiten laten spelen bij de kippen en de kippen.”

Daan werd geboren met microcephalin. Dat wil zeggen dat zijn hersenen beperkt zijn aangelegd. Daardoor is er veel dat Daan niet kan. Zoals praten. Of zelfstandig eten. Vijf keer per dag krijgt hij daarom sondevoeding toegediend. Daan is ook incontinent. Zijn verstandelijke ontwikkeling laat zich vergelijken met die van een kind van een jaar.

Zwaar

De 24 uren zorg die Daan nodig heeft, rust zwaar op de schouders van Sandra, haar man Simon en - in mindere mate - ook op die van zijn twee jongere zusjes. „Op de meiden doen we zo min mogelijk een beroep”, zegt hun moeder. „Zij moeten vooral hun eigen leven kunnen leiden.”

De droom van een fijn, zo comfortabel mogelijk en vooral gelukkig leven voor Daan uitte de Schalkwijkse voor het eerst op dagcentrum de Weteringhoek van Reinaerde in Houten. Daan is daar op doordeweekse dagen te vinden. Sandra zit er in de cliëntenraad. Ze leerde er ouders van an-

“**Veel zorg komt op ons neer, als haar ouders. Dat valt ons steeds zwaarder. Want Charlie wordt groter en sterker**”

-Berna Hunfeld

dere ernstig gehandicapte kinderen kennen. Met hen deelde ze vergelijkbare problemen en ervaringen.

Zoals Bart en Berna Hunfeld uit Tull en 't Waal. Hun dochter Charlie is 18 jaar oud en werd geboren met het Angelman Syndroom. Praten kan ook zij nauwelijks. Ze heeft de verstandelijke ontwikkeling die hoort bij een kind van anderhalf tot 2 jaar.

Snel afgeleid

Moeder Berna: „Charlie is heel snel afgeleid. Ze wil ook voortdurend worden uitgedaagd. Haar drie oudere zussen zijn het huis uit. Dat vindt ze hartstikke saai. Charlie is enorm gefixeerd op eten. Dat wil ze de hele dag door, wij moeten daar voortdurend alert op zijn. Je kunt haar gewoon geen minuut alleen laten. Veel zorg komt op ons neer, als haar ouders. Dat valt ons steeds zwaarder. Want Charlie wordt groter en sterker. Daar staat tegenover dat wij steeds minder energie overhouden om telkens weer de zorg en de aandacht te bieden die zij nodig heeft.”

Simon en Sandra, Bart en Berna, plus de ouders van nog twee gehandicapte kinderen van dagcentrum De Weteringhoek hebben elkaar gevonden in de diepe wens een woonvoorziening te realiseren waar hun kinderen onder de meest optimale omstandigheden kunnen wonen zolang ze leven - en die henzelf ontlast. „Zodat we niet omvallen”, zegt Berna.

Sandra: „Vergis je niet. De continue zorg voor een ernstig gehandicapt kind is enorm zwaar. Het is niet voor niets dat veel ouders het tenslotte niet meer bolwerken en besluiten hun kind toch uit huis te plaatsen.

▲ De zes ouders op de plek waar de nieuwe voorziening moet komen.

FOTO DROOM VAN SCHALKWIJK

Hoever ze dat ook wilden voorkomen.”

Dagcentrum De Weteringhoek is in dat licht bezien enorm belangrijk. Berna: „Tot hun 18de levensjaar staan er twee begeleiders op zeven kinderen in de groep. Dan is er ruimte om dingen met elkaar te doen en te ondernemen. Na hun 18de, als ze volwassen zijn geworden, staan er nog maar twee begeleiders op een groep van veertien. Voor nog iets nieuws leren, voor educatie, is er dan veel minder tijd en gelegenheid.” De ouders die de Droom van Schalkwijk koesteren, gunnen hun kinderen

méer. Sandra: „Het is voor een echte buitenjongen als Daan niks om veel tijd binnen te moeten doorbrengen in zo'n grote groep. Hij heeft juist groen, ruimte, diertjes en een zo groot mogelijke vrijheid om zich heen nodig, om zich gelukkig te kunnen voelen.”

Wat Daan aanvankelijk ook niet kon, was lopen. Toen hij 6 jaar oud was, verhuisde het gezin vanuit Utrecht naar een boerderij in Schalkwijk. Daar, zegt Sandra, kreeg zijn ontwikkeling direct een nieuwe impuls. Vooral de trampoline in de achtertuin bleek een gouden greep.

Daan bracht er uren op door, en leerde er langzaam maar zeker over-eind te komen en zijn evenwicht te bewaren. Met als gevolg, uiteindelijk, dat hij op zijn 12de tegen ieders verwachting in tóch ging lopen.

Sandra: „Dat is de kern van onze droom: de overtuiging dat een veilige, landelijke omgeving het beste is voor onze kinderen, en dat zij daarin worden uitgedaagd zich tóch iets meer te ontwikkelen.”

Op papier lijkt De Droom van

Net toen de moed ons in de schoenen begon te zakken, wees de gemeente ons nota bene het mooiste plekje in het dorp toe

– Berna Hunfeld

Schalkwijk al zeker vier jaar werkelijkheid geworden. De ouders hebben een eigen website opgetuigd. Er is een Facebookpagina. De plattegrond is al getekend. Daarop staan drie woongebouwen voor 24 cliënten. Voor de nachtzorg zijn er twee slaapruijtes. Op het terrein komt een eigen centrum voor dagbesteding.

Wat ook niet kan ontbreken, is een kinderboerderijtje. Op weg naar het

▲ **De ouders van vier ernstig gehandicapte kinderen gaan bij Schalkwijk hun droom waarmaken: de bouw van een eigen woonvoorziening. Links Berna Hunfeld, tweede van rechts Sandra Uijterwaal.**

BRON DROOM VAN SCHALKWIJK

dagcentrum lopen straks de kinderen door een klein park met bomen. Berna: „Ze moeten de seizoenen proeven, in plaats van busje-in-busje-uit te moeten naar de dagbesteding.”

Familiehuis

Kers op de taart wordt een familie-huis; een soort Ronald McDonald-huis met daarin twee kamers waar ouders kunnen verblijven. Daar kunnen zij verjaardagen en feestdagen met de kinderen vieren.

„Heel fijn is ook”, zegt Berna, „dat ouders elkaar hier kunnen treffen en dat we ervaringen kunnen uitwisselen. Ik was nooit zo van het lotgenotencontact, maar alleen al werken aan onze gezamenlijke droom heeft mij de afgelopen jaren geholpen op de been te blijven – de zorg kost veel energie, maar De Droom van Schalkwijk gééft ook energie.”

Tot hun vreugde meldde de gemeente Houten zich onlangs met een strook grond die beschikbaar kwam voor de Droom van Schalkwijk. Berna: „Net toen de moed ons in de schoenen begon te zakken, wees de gemeente ons nota bene het mooiste plekje in het dorp toe. Dicht tegen het dorpscentrum aan. Dat is belangrijk; we staan voor wederkerigheid. Wij hopen dat het dorp ons project wil dragen. Wij op onze beurt willen voor het dorp doen wat we kunnen. Al is het maar dat we al onze boodschappen doen bij de supermarkt, zodat die ook kan blijven bestaan.”